

Sygn. akt I CSK 346/22

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. J.
przeciwko A. R.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i oddala wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wymaga wykazania przez autora skargi, że określony przepis prawa,

mimo że budzi poważne wątpliwości, ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają, nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 Nr 12, poz. 151; z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty autora skargi skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 Nr 13, poz. 5; z dnia 6 października 2020 r., I UK 340/19, nie publ.).

Skarżąca powołując się na potrzebę dokonania wykładni przepisów nie wskazała, które przepisy - w jej ocenie - wymagają takiego zabiegu i dlaczego. Swoje wątpliwości ujęła w pytaniach: „czy w obecnie obowiązującym cywilnoprawnym porządku prawnym instytucja tzw. „darowizny obciążliwej” może być stosowana w obrocie prawnym, bez wskazania tego rodzaju darowizny - w obowiązujących przepisach prawa - a, także bez jakichkolwiek przesłanek zmierzających do ustalenia - kiedy tego rodzaju darowizna ma miejsce, kto o tym może decydować i na podstawie jakich podstaw faktycznych i prawnych?; czy treść art. 393 § 1 kodeksu cywilnego może modernizować i istotnie zmieniać umowę darowizny określoną w art. 888 § 1 kodeksu cywilnego oraz art. 893 kodeksu cywilnego, wykluczającego w takim razie instytucję - polecenia, a tym samym w istotny sposób rzutuje na zmianę uprawnień i obowiązków stron umowy darowizny?; czy zastosowanie do umowy darowizny art. 393 § kodeksu cywilnego może uprawniać osoby trzecie - beneficjenta polecenia - nie będące stroną tej umowy, co w istocie prowadzi do zmiany stron tej umowy poprzez nabycie silnego prawa o świadczenie przez osobę trzecią (beneficjenta polecenia), w miejsce przysługującego mu zobowiązania o charakterze naturalnym, z jednoczesnym zupełnym pozbawieniem uprawnień darczyńcy, do żądania nakazania wykonania polecenia?”.

Poza sformułowaniem powyższych pytań nie przedstawiła stosownego pogłębionego wyводу prawnego. Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że istotnie zachodzi przesłanka potrzeby wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).